

Dernæst foretoges:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 258 af 28. Juni 1920 om Indførelse af dansk Personret, Familieret og Arveret i de sønderjydske Landsdele og i Lov Nr. 259 af samme Dato om Indførelse af dansk Formueret i de sønderjydske Landsdele.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 765; Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 1751).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til tredje Behandling sættes til Forhandling under Æet.

Ordføreren (Karberg). Lovforslaget er under Udvalgsbehandlingen undergaaet en hel Del Forandringer, navnlig af redaktionel Karakter. Man former det nu som to selvstændige Love i Stedet for een Lov om Ændringer i to Love. Hvad Realiteten angaar, er Ændringsforslagene nærmest fremkommet efter Ønsker fra sønderjydske Side, og baade Udvalgets Medlemmer og Justitsministeren har stillet sig meget imødekommende overfor disse Ønsker. Der er i Betænkningen gjort fyldestgørende Rede for de Punkter, hvor Lovforslaget i den ændrede Form afviger fra det oprindelige Lovforslag, og jeg skal derfor kun ganske løseligt berøre de vigtigste af disse Punkter. Efter Loven af 28. Juni 1920 indførtes i Sønderjylland dansk Arveret fra 1. Januar 1922, medens Lovgivningen om Indgaaelse og Opløsning af Ægteskab og om Formueforholdet mellem Ægtefæller, altsaa hele Retsforholdet mellem Ægtefæller, blev baseret paa de hidtil gældende Retsregler. Aarsagen var nærmest den, at man her i Rigsdagen arbejdede med et Lovforslag, der skulde indføre nye og moderne Regler paa dette Omraade. Dette Lovforslag blev imidlertid ikke gennemført. Nu er der i Landstinget vedtaget et Lovforslag om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning, hvorved de Regler, der hidtil har været gældende i Sønderjylland, naar dette Lovforslag ogsaa vedtages i Folketinget, uden videre vil forsvinde. Da for Tiden Spørgsmaalet om at ændre de danske Regler om Formuefællesskab ikke foreligger, har man fra sønderjydske Side ment, at det ikke blot var forvarligt, men ogsaa tilraadeligt og ønskeligt at indføre de danske Regler om Formue-

forholdet mellem Ægtefæller, navnlig fordi disse Regler i saa mange Henseender hænger sammen med den danske Ret, der i øvrigt er indført dernede, særlig angaaende Arveretsforholdene.

I Praksis vil Indførelsen af danske Formueretsregler ikke medføre noget nyt, idet jyske Lov har været gældende for Ægteskaber, der er stiftet før 1900, og for Ægteskaber, der er stiftet efter 1900, har der været Særeje under Mandens Forvaltning og Udbytteret, den saakaldte „gesetzlicher Güterstand“ efter Bürgerliches Gesetzbuch. I Praksis var Forholdet noget lignende som her. Kun med Hensyn til Hustruens Formue var der fra Kreditorernes Side ikke den Mulighed for Indgriben som i Danmark, hvor der er fuldt Formuefællesskab. Men indfører man de danske Regler ogsaa for de bestaaende Ægteskaber, som det er foreslaaet i Ændringsforslagets § 3, maa der selvfølgelig tages Hensyn til de berettigede Interesser, der allerede er opstaaet, og til velerhvervede Rettigheder. Der vil derfor blive aabnet en let og bekvem Adgang for den enkelte Ægtefælle til, naar der er tilstrækkelig Interesse derfor, at bibeholde de hidtilværende Forhold ved en Erklæring overfor Civildommeren. Det nærmere er udformet i § 3 i det stillede Ændringsforslag. Overgangstiden, der oprindeligt var ansat til 6 Maanedere, er blevet lidt kortere derved, at Tiden er gaaet. Den er fastsat til 1. Oktober, men hvis Lovforslaget kan nyde hurtig Fremme, vil Overgangstiden antagelig dog være lang nok endda.

Der er et Spørgsmaal, som Lovforslaget i dets oprindelige Form ikke var kommet ind paa, men som er rejst med stor Styrke, navnlig fra sønderjydske Side, det er Spørgsmaalet om Gyldigheden af de Testamenter, der er oprettet i Henhold til den tidligere Ordning af Formueforholdet mellem Ægtefæller. Den normale Form for Testamenter dernede indenfor de Ægteskaber, der er stiftet efter Bürgerliches Gesetzbuchs Ikrafttræden, kan kort angives saaledes, at den længstlevende indsættes til den førstafdødes Arving. Dette var Formen for de som oftest gensidige Testamenter, og det betød i Praksis noget lignende, som man her har givet Regler for med Hensyn til Hensiden i uskiftet Bo. Dette betød ikke, at den længstlevende var fuld Arving og havde fuld Testationsret, men han var Forarving, det vil sige, at efter den længstlevendes Død indtraadte den lovlige Arvefølge. Naar disse Testamenters Gyldighed opretholdes ved en Bestemmelse som den, der er fastsat i § 6 i Ændringsforslaget —